

מיתיבי מהא דתניא:

אמר רבי: נראין דברי רבי יהודה בסיד
חבוט, שנימוח לגמרי במים, שהוא עשוי
לסוד כלכול.

ונראין דברי רבי נחמיה בכיצת הסיד,
בסיד מגובל ועשוי בצורת ביצים, שבו סדים
אנדיפי.

ואי פלקא דעתך דכלכול ואנדיפי היינו
צידעא וכת צידעא, והיינו, שסדים בסיד
את השערות שעל הרקה ומתחת לרקה, אם
כן איך מחלק רבי ביניהם?

והרי אידי ואידי, בין את שער הצידעא ובין
את שער הבת צידעא סדים באותו הסיד,
בסיד חבוט, שהרי שניהם הם שיער?

ומתריצין: אלא אמר רבי יצחק: אמרי
דבי רבי אמי: אנדיפי היינו אאנדיפא. דוד
מים מכלי חרס שיש לו שני פתחים אחד
למעלה ואחד למטה. וכשרוצה למלאותו
סותם את הפתח התחתון בסיד. וסיד זה
שונה מהסיד העשוי לכלכול.

מתקיף לה רב כהנא: וכי אדם עושה
מעותיו אנפרות הפסד? שהיין ממחה את
הסיד ויוצא דרך הפתח.

אלא, אמר רב כהנא: אנדיפי היינו
שנתות. שבתוך הדוד יש בליטות לסימון
המדות, וסדים אותן בסיד כדי שיהיו לבנות
וניכרות.

הזה הוא נכרי בשיבכותיה, בשכנות לרב
ביבי. הויא ליה נמי ברתא. טפלה את כל
גופה של בתו בסיד בחד זימנא, בבת אחת
ולא אבר אבר, ומתה.

אמר הנכרי: קטל רב ביבי לברתי! שהייתי
סבור לעשות כמותו.

אמר רב נחמן: רב ביבי דשתי שיכרא –
בעיין בנתיה טפלא, צריכות בנותיו
שיטפלו אותן בסיד, היות והשיכר משחית
את העור ומרבה שיער. אבל אנן, דלא
שתינן שיכרא – לא בעיין בנתן טפלא.

שנינו במשנה: רבי יהודה אומר כדי לסוד
כלכול. רבי נחמיה אומר כדי לסוד אנדופי.

והוינן בה: מאי כלכול ומאי אנדופי?

אמר רב: כלכול היינו צידעא, שסד את
הרקה כדי להשכיב את השיער. ואנדופי
היינו בת צידעא, שסד למטה מהרקה כדי
להסיר את השיער הדק.

והוינן בה: למימרא, דשיעורא דרבי
יהודה נפיש גדול מדרבנן שאמרו כדי לסוד
אצבע קטנה שבכנות. שלכאורה הוא פחות
מלסוד כלכל.

והא קיימא לן דשיעורא דרבנן נפיש!

ומתריצין: שיעורא דרבי יהודה הוא זוטא
מדרבנן, ונפיש מדרבי נחמיה. שהשיעור
כדי לסוד כלכל הוא פחות מלסוד אצבע
קטנה, ויותר מכדי לסוד אנדיפי. ולעולם רבי
יהודה מחמיר יותר מרבנן בשיעורי שבת.

הגיעו היינו שהגיעו סמוך לפרק הנישואין
וטופלות כל גופן כדי לעדן וליפות הבשר.

להשיר השיער שהרי טפלה בכל גופה ואין שיער
בכל הגוף, ולכן פירשו דשהגיעו לפרקן ולא